

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9CdoPr/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	5920200873
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5920200873.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. X. N., narodenej XX. R. XXXX, F., Č. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, proti žalovanej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 7.983 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7Cpr/4/2024, predtým na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2Cpr/16/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2024 sp. zn. 8CoPr/3/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 29. septembra 2021 č. k. 2Cpr/16/2020-283 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.983 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 1. januára 2020 do zaplatenia a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že žalovaná sa stala právnym nástupcom spoločnosti L. L., E.L.. (ďalej len „L.“). Na základe pracovnej zmluvy z 25. marca 2013 a dohody o jej zmene mal preukázané, že žalobkyňa bola zamestnancom L. na pozícii riaditeľka odboru vnútornej prevádzky a výstavby s dojednanou základnou mzdou vo výške 4.500 eur mesačne, zvýšenou na základe dohody na sumu 5.940 eur mesačne. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobou uplatnený nárok - mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov, predstavuje zložku mzdy, ktorá je variabilná a nenárokovaná; zamestnancovi na ňu vzniká nárok na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní, ktoré má konštitutívny účinok. L. rozhodnutím predstavenstva č. 110/2016 v spojení s listom zo dňa 28. júla 2016 vzhľadom na zavŕšenie predaja obchodnej spoločnosti rozhodla o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobkyni a informovala žalobkyňu o tomto rozhodnutí. Medzi stranami nebolo sporné, že toto rozhodnutie bolo vydané štatutárnym orgánom L.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyni vznikol momentom vydania predmetného rozhodnutia nárok na vyplatenie bonusu vo výške a v lehotách v ňom uvedených. Súd prvej inštancie

nevzhliadol rozpor rozhodnutia o priznaní bonusu so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), pretože bonus nebolo možné považovať za súčasť základnej zložky mzdy, ktorá je zaručená. Zákon o bankách pritom umožňuje, aby zamestnávateľ okrem zaručenej pevnej zložky odmeny poskytoval aj pohyblivú zložku podľa § 23a ods. 2, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Žalovaná nepreukázala nedostatok dobromyseľnosti žalobkyne, ktorá mala mať podľa jej tvrdenia vedomosť o chybnosti rozhodovania predstavenstva o priznaní bonusu a o rozpore schvaľovacieho procesu s internými riadiacimi predpismi spoločnosti. Súd pripomenul, že žalobkyňa z titulu svojej pozície riaditeľky odboru vnútornej prevádzky a výstavby nemala žiadne kompetencie v rámci riadenia spoločnosti, nebola členkou predstavenstva ani dozornej rady právneho predchodcu žalovanej. Žalobkyňa zo svojej pozície zamestnanca nebola povinná a nemala ani možnosť skúmať perfektnosť procesu schvaľovania bonusu. Mzdová problematika bola predmetom rozhodovania predstavenstva alebo dozornej rady a nesúvisela s výkonom pracovnej činnosti žalobkyne. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. mája 2022 sp. zn. 8CoPr/10/2021 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) na dovolanie žalovanej uznesením z 28. februára 2023 sp. zn. 9Cdo/253/2022 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2022 sp. zn. 8CoPr/10/2021 pre existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatku odôvodnenia, keď dospel k záveru, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej týkajúcimi sa skúmania dobromyseľnosti žalobkyne a tiež s námietkami smerujúcimi k rozporu priznanej odmeny s kogentnou úpravou zákona o bankách.

4. Krajský súd v Žiline v poradí druhým rozsudkom z 27. februára 2024 sp. zn. 8CoPr/3/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade nároku na mimoriadny výkonnostný bonus ide o variabilnú a nenárokovateľnú zložku mzdy, na ktorú žalobkyňu ako zamestnancovi vznikol nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní, ktoré bolo prijaté v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce a aj v súlade so zapísaným konaním v mene spoločnosti L. v Obchodnom registri.

4.1 K odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že právne nástupníctvo žalovanej ju ako zamestnávateľa nezbavilo povinnosti plniť pracovnoprávne nároky, pričom prípadná nedôslednosť v procese právneho nástupníctva a nedostatky v činnosti orgánov právneho predchodcu žalovanej nemôžu byť na ťarchu zamestnanca, a to ani v rovine prenášania dôkazného bremena. Žalovaná ako právny nástupca v pracovnoprávných vzťahoch je tým subjektom, ktorý disponuje relevantnými podkladmi, preto tvrdenie o prípadnom nespnení požadovaných ukazovateľov na priznanie bonusu musí byť spôsobilá preukázať. Žalobkyňa preukázala splnenie určujúcich predpokladov pre priznanie žalovaného nároku, ktorým bolo rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní a vyplatení bonusu. Odvolací súd dodal, že uzavretie dodatku k pracovnej zmluve v otázke pohyblivej zložky mzdy medzi zamestnancom a zamestnávateľom je akceptovateľné i v konkludentnej forme.

4.2 Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nezistil rozpor priznanej odmeny s kogentnou právnou úpravou zákona o bankách a interným predpisom zamestnávateľa, pričom poukázal aj na závery rozhodnutia najvyššieho súdu z 24. októbra 2023 v identickej veci sp. zn. 1Cdo/103/2021, s ktorými sa plne stotožnil. Najvyšší súd v označenom rozhodnutí vyslovil právny názor, že rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní nenárokovej zložky má konštitutívny účinok. Rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi nenároková zložka mzdy stráca fakultatívnu povahu a stáva sa (vymáhateľným) nárokom. Ak rozhodnutím zamestnávateľa vznikol zamestnancovi nárok na určitú (do tohto rozhodnutia nenárokovateľnú) odmenu v konkrétnej výške, nemôže tento nárok zaniknúť dodatočným späťvzatím, resp. zrušením predmetného rozhodnutia zamestnávateľa, ktoré nepredstavuje relevantné popretie dôvodnosti priznania nároku zamestnanca na takúto odmenu. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zákone o bankách, zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému

zamestnancovi. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce). Nešlo o plnenie, ktoré by bolo v rozpore s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách, pretože mimoriadny výkonnostný bonus nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, nakoľko ide o pohyblivú zložku mzdy, ktorej výška nebola garantovaná a bola závislá na rozhodnutí štatutárneho orgánu. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Odvolací súd uzavrel, že mimoriadny výkonnostný bonus nebol priznaný ako zložka odmeny zamestnanca, ktorú zákon zakazuje priznať.

4.3 Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani odvoláciu námietku o nedobromyseľnosti žalobkyne. Konštatoval, že žalovaná okrem všeobecných formulácií neoznačila ani nepreukázala žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť akúkoľvek osobnú zainteresovanosť žalobkyne na žalovanou spochybňovanom procese rozhodovania o mimoriadnom výkonnostnom bonuse. Je nesporné, že žalobkyňa nebola členom predstavenstva a nie je tvrdené, že by sa v akejkoľvek inej pozícii zúčastňovala na rokovaní predstavenstva v otázkach spojených s bonusom. S poukazom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/2021 odvolací súd konštatoval, že posudzované rozhodovanie o odmeňovaní spadalo do právomoci predstavenstva. Keďže k žiadnemu excesu zo strany žalobkyne nedošlo, je bez právneho významu odvolacia námietka o potrebe skúmania dobromyseľnosti na jej strane. Určujúcim z pohľadu zamestnanca je viazanosť zamestnávateľa právnymi úkonmi štatutárnych orgánov (§ 10 ods. 1, 2 Zákonníka práce). Akceptovanie bonusu žalobkyňou bolo potrebné považovať za konanie v dobrej viere, o to viac, že priznanie takéhoto bonusu očakávala, keďže išlo o súčasť niekoľko mesiacov trvajúcej prípravy jej zamestnávateľa na zlúčenie s inou bankou.

4.4 Ostatné odvolacie námietky žalovanej odvolací súd vyhodnotil ako nesúvisiace s predmetom sporu. Žalovaná v spore na základe vykonaného dokazovania nespochybnila, že žalobkyňa v rozhodnom období vykonávala na pokyn štatutárneho orgánu úlohy pri predaji akcií obchodnej spoločnosti L., za vykonanie ktorej činnosti štatutárny orgán rozhodol o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu.

4.5 Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1, § 453 ods. 3, § 255 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalovaná mala síce v dovolacom konaní úspech, zásadným je však celkový úspech v spore, ktorý je na strane žalobkyne, a preto jej odvolací súd priznal aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietne.

5.1 K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd ani svoje v poradí druhé rozhodnutie neodôvodnil dostatočne, keď z neho nie je zrejmé, prečo bola jej odvolacia argumentácia nedôvodná. Uvedené sa dotýka odvolacej námietky, že priznaný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách a vedomosti žalobkyne ako vedúcej zamestnankyne banky, že priznanie bonusu je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.). Odvolací súd neuviedol vlastné relevantné závery, prakticky iba prevzal konklúzie vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021. Zároveň odvolací súd aplikoval nesprávnu procesnú normu a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania napriek tomu, že v dovolacom konaní bola preukázateľne úspešná. Argumentácia odvolacieho súdu, že nárok na náhradu trov môže mať iba jedna zo sporových strán odporuje ustálenej rozhodovacej praxi, a to konkrétne uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 19. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 453/2019 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/266/2019. Dovolacie konanie predstavuje samostatnú časť sporu, za ktorú musí súd priznať náhradu trov konania úspešnej strane bez ohľadu na konečný meritórny výsledok.

5.2 Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie, a to: 1. Vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami? 2. Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom

do 29.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nepripúšťa? 3. Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?

5.3 K prvej a druhej právnej otázke dovolateľka poukazuje na § 23a ods. 1 písm. c), ods. 2, § 23b ods. 1, 3, 4, 6 zákona o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 uviedla, že sa nemožno stotožniť s názorom, že zákon o bankách sa neaplikuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancom. Dovolateľka odmietla záver, že to vyplýva z návrhu § 23a ods. 1 zákona o bankách: „Banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona (...)“, ktoré stanovuje povinnosť iba banke. Obdobná formulácia právnych noriem je pomerne bežná. Napríklad § 118 ods. 1 Zákonníka práce stanovuje zamestnávateľovi povinnosť platiť zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu. Napriek tomu, že ide o povinnosť vzťahujúcu sa výlučne na zamestnávateľa, nemožno pochybovať o tom, že sa dotknuté ustanovenie Zákonníka práce aplikuje na pracovnoprávny vzťah. Neobstoí ani argument, že pravidlami odmeňovania v § 23b ods. 1 zákona o bankách nie je dotknuté ustanovenie § 118 Zákonníka práce (§ 23c zákona o bankách). Uvedené vyplýva zo vzájomného vzťahu medzi lex specialis (zákon o bankách) a lex generalis (Zákonník práce). Pravidlá odmeňovania upravené v zákone o bankách obmedzujú pohyblivé zložky mzdy, ktoré môže inkasovať vybraná kategória zamestnancov banky. Aby nevznikali pochybnosti o tom, aké plnenie možno na účely aplikácie tohto osobitného pravidla v pracovnoprávných vzťahoch považovať za mzdu, zákon dodáva, že ustanovenie § 118 Zákonníka práce, ktoré upravuje túto otázku, ostáva nedotknuté.

5.4 Vzhľadom na právny názor o vylúčení aplikácie zákona o bankách podľa dovolateľky vyznieva paradoxne záver súdu, že uplatňovaný nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu vyplýva žalobkyňu z § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, t. j. ako motivačná zložka odmeny, ktorej výška závisí od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, banky alebo od kombinácie týchto hodnotení. Program mimoriadneho výkonnostného bonusu bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní a takýto bonus nebol ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V liste predstavenstva L. zo 14. decembra 2015 (v ktorom predstavenstvo banky informovalo zamestnancov o možnosti získania bonusu) sa uvádza, že bonus bude závisieť tiež od úspešného zavŕšenia obchodu, ktorý však žalobkyňa ako zamestnanec L., ktorej akcie boli predávané, nemohla nijak ovplyvniť. Nejde ani o výsledok, z ktorého by mala banka akýkoľvek prospech. Naviac hodnotenie výkonnosti konkrétneho zamestnanca v tomto procese mal podľa listu predstavenstva L. z 28. júla 2016 (od ktorého súdy odvodzujú nárok žalobkyne) vykonať „Management Board skupiny L.“, teda nie zamestnávateľ, ale orgán jedného z akcionárov, ktorý predával svoje akcie. Práca bola tak vykonávaná práve v prospech tohto akcionára.

5.5 Podľa žalovanej je rovnako vylúčené, aby mimoriadny výkonnostný bonus predstavoval motivačnú zložku odmeny za plnenie dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky (§ 23b ods. 1 písm. c) zákon o bankách). Údajný prínos žalobkyne k úspešnej realizácii transakcie mal byť vykonaný v prospech L. X. (akcionára), a nie v prospech L. L., E. L., v ktorej žalobkyňa pôsobila. Predaj samotnej banky ani nemôže byť jej dlhodobou obchodnou stratégiou. V tejto súvislosti dovolateľka zdôraznila, že povinnosťou zamestnávateľa je platiť zamestnancovi mzdu za prácu, ktorú vykonal preňho (§ 118 ods. 1 ZP). Okrem toho, v zmysle § 23b ods. 7 zákona o bankách je banka povinná pri určení pohyblivej zložky mzdy zohľadniť hodnotu svojich vlastných zdrojov. Tomu zodpovedá aj čl. 10 ods. 5.1. písm. a) a b) Politiky odmeňovania L., ktorý pri určovaní pohyblivej zložky mzdy prikazuje zohľadniť finančné potreby banky a zachovanie jej finančnej výkonnosti. L. vykazovala pred predajom majoritného podielu akcií dlhodobú stratu. V roku 2015 išlo o stratu vo výške takmer 19,4 milióna eur a za prvých 9 mesiacov roku 2016 vo výške 12,6 mil. eur. Výplata pohyblivej zložky mzdy by preto nekorešpondovala s princípom zodpovedného hospodárenia banky, ako to vyžaduje legislatíva EÚ, zákon a interné predpisy banky.

5.6 K tretej právnej otázke dovolateľka poukázala na § 10 ods. 2 Zákonníka práce a uviedla, že v pracovnoprávných vzťahoch platí, že zamestnávateľa zaväzujú aj tie právne úkony, pri ktorých štatutárny orgán prekročí svoje oprávnenie. Výnimkou je situácia, ak zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že k takémuto prekročeniu došlo. Vzhľadom na postavenie žalobkyne (vedúci zamestnanec)

podľa názoru žalovanej uvedená situácia nastala. Namietaným excesom pri výkone práv štatutárneho orgánu L. sa sudy nižšej inštancie priamo nezaoberali. Odvolací súd vychádzal z mylnej domnienky, že zamestnanec môže viesť o nesprávnom postupe týchto orgánov, iba ak je ich členom. Podmieňovanie aplikácie § 10 ods. 2 Zákonníka práce reálnou možnosťou zamestnanca ovplyvniť postup štatutárneho orgánu ide nad rámec právnej úpravy. V zmysle zákona postačuje, že zamestnanec musel viesť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu. Žalovaná zdôraznila, že žalobkyňa bola v zmysle pracovnej zmluvy povinná vykonávať svoje práva a povinnosti v súlade s právnym poriadkom a zodpovedala za vypracovanie a schválenie organizácie a systému riadenia banky podľa stanov zamestnávateľa (časť „práva a povinnosti zmluvných strán“ písm. d/).

5.7 Poskytovanie mimoriadnych odmien vybraným zamestnancom L. (medzi ktorých patrí aj žalobkyňa) bolo upravené v interných predpisoch, ktoré žalobkyňa mala poznať. Iba ak by bola radovým zamestnancom, mohla by byť dobromyseľná vo vzťahu k neznalosti interných procesov na úrovni vedenia banky. Priznanie nároku na výplatu výkonnostného bonusu listom predstavenstva z 28. júla 2016 odporuje stanoveným interným postupom. Priznaný bonus nezodpovedal ani schválenej schéme programu mimoriadneho výkonnostného bonusu, prezentovanej žalobkyni v decembri 2015 (ako zamestnancovi, ktorého sa program týkal). Za týchto okolností sa možno podľa žalovanej legitímne domnievať, že o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky žalobkyňa prinajmenšom musela vedieť.

5.8 Na základe uvedeného žalovaná predostrela riešenia vymedzených právnych otázok nasledovným spôsobom: 1. Ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 sa vzťahujú na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. 2. Zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nemožno priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nepripúšťa. 3. Zamestnávateľa nezaväzujú voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu zamestnávateľa.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť. Mala za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo dostatočné a jasné, pričom sa odvolací súd vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalovanej. Tvrdenie žalovanej o nesprávnom právnom posúdení procesnej normy aplikovanej v časti priznania nároku žalobkyni na náhradu trov dovolacieho konania nie je možné kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Uviedla, že k zrušeniu prvého rozhodnutia odvolacieho súdu došlo zo strany najvyššieho súdu pre nedostatky v odôvodnení, čo však nie je zodpovednosť žalobkyne, pre ktorú by mala byť v konaní neúspešná. Následne sa vyjadrila k skutkovým a právnym otázkam sporu, ako aj k právnym otázkam položeným žalovanou, pričom poukázala na skutočnosť, že obdobné otázky týkajúce sa totožného skutkového a právneho stavu už boli dovolacím súdom riešené. Právne posúdenie sporu odvolacím súdom považovala za správne.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porov. § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala primárne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces opierala o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolaťkou namietanej procesnej vade.

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

14. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná absenciou súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaného prípadu, rozporom s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

15. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že po zrušení prvého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd venoval náležitú pozornosť odvolacím argumentom žalovanej, pričom na ne poskytol aj primerané a jednoznačné odpovede. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane správnych skutkových a právnych záverov. Tu treba zdôrazniť, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (porov. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku však dovolací súd nezostal pri konštatovaní správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, ale vyjadril sa aj k nosnej odvolacej argumentácii žalovanej (uplatnenej aj v dovolaní) ohľadom ňou tvrdeného rozporu priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách (odsek 28 až 30 rozhodnutia odvolacieho súdu), ako aj k žalovanou tvrdenej nedobromyseľnosti žalobkyne, jej vedomosti o rozpore priznaného bonusu s internými predpismi banky a o existencii prekážok pre jeho výplatu (odsek 31 až 34 rozsudku odvolacieho súdu). Dovolací súd sa preto nestotožnil s námietkou dovolaťky o

nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené resp. arbitrárne. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

17. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd vyhovel žalobe o zaplatenie sumy 7.983 eur s príslušenstvom titulom mimoriadneho výkonnostného bonusu, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že ide o variabilnú a nenárokovateľnú zložku mzdy, na ktorú žalobkyňa ako zamestnancovi vznikol nárok na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jeho priznaní za prácu, ktorú vykonala podľa pokynov a na žiadosť zamestnávateľa. Súd nižšej inštancie vysvetlil, že k tomuto záveru dospeli na základe toho, že pre nenárokovú zložku mzdy je charakteristická jej fakultatívna povaha, ktorú však táto zložka stráca rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi a takéto rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. V posudzovanej veci mali sudy preukázané, že zo strany zamestnávateľa došlo k rozhodnutiu o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu, ako vyplýva z listiny z 28. júla 2016 vydanéj štatutárnym orgánom žalovanej, ktorým je predstavenstvo, čo je v súlade s § 9 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce.

18. Pokiaľ žalovaná namietala, že rozhodnutie predstavenstva o mimoriadnom výkonnostnom bonuse bolo prijaté v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách, odvolací súd uviedol, že mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou motivačnej pohyblivej zložky odmeny. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval, nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo v rozpore s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách. Priznaný výkonnostný bonus závisel od ohodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca (§ 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách). Odvolací súd poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, z ktorého citoval, i s poukazom na § 23a ods. 1 a § 23b ods. 1, 6 zákona o bankách (odseky 28 až 30 rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd v odseku 29 skonštatoval, že právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľom v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorou povinnosťou banky ustanovenou zákonom o bankách, zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi. Ak by bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v súdnej veci o takýto prípad nejde), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

19. Vo vzťahu k námietke nedobromyseľnosti žalobkyne odvolací súd uviedol, že žalovaná nepreukázala akúkoľvek osobnú zainteresovanosť žalobkyne na žalovanou spochybňovanom procese rozhodovania o priznaní mimoriadneho bonusu, ani to, že musela vedieť o tom, že predstavenstvo odmeňuje kľúčových zamestnancov v rozpore s internými pravidlami (odsek 31 rozhodnutia odvolacieho súdu). Zároveň odvolací súd konštatoval, že táto námietka nebola ani relevantná z pohľadu výsledku sporu, nakoľko v konaní nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, keďže posudzované rozhodovanie o odmeňovaní spadalo do právomoci predstavenstva. Žalobkyňa, hoci v pozícii vedúceho zamestnanca, bola so žalovanou v pracovnoprávnom vzťahu, nebola členkou predstavenstva ani dozornej rady, preto nemusela mať vedomosť o prekročení právomoci predstavenstva resp. porušení interných predpisov (odsek 31 a 32 rozhodnutia odvolacieho súdu). Naopak odvolací súd považoval akceptovanie mimoriadneho bonusu zo strany žalobkyne za konanie v dobrej viere, keďže išlo o súčasť niekoľko mesiacov trvajúcej prípravy jej zamestnávateľa na zlúčenie s inou bankou (odsek 34 rozhodnutia odvolacieho súdu). Za nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať, ak odvolací súd cituje právne závery dovolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a ktoré považoval v plnom rozsahu za aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Dovolací

súd sa nestotožnil ani s výhradou dovolateľky, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadne excesu či interných obmedzení rozhodnutia predstavenstva vo vzťahu k dozornej rade a neskorším rozhodnutím o zrušení výkonnostného bonusu, keďže odvolací súd tak urobil v odsekoch 32 až 34 svojho rozhodnutia.

20. S poukazom na vyššie uvedené, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia skutkových či právnych záverov, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne závery, ktoré by popierali pravidlá formálnej a právnej logiky alebo taká aplikácia ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu dovolateľky.

21. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

22. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalovaná s názormi súdov oboch inštancií nesúhlasí, sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí, ktoré spolu tvoria celok. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovanej v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c), písm. f) CSP.

24. Žalovaná v dovolaní namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax sa už ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

25. Dovolateľka vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP opierala o nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, keď podľa jej názoru odvolací súd nesprávne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom mala plný procesný úspech žalovaná.

26. Z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 (publikované pod č. 56/2019), označeného žalovanou v dovolaní, vyplýva, že základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmami. Podľa ústavného súdu dovolacie

konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (porov. tiež sp. zn. I. ÚS 296/2020).

27. Z vyššie uvedených rozhodnutí ústavného súdu však nevyplýva povinnosť súdov takto postupovať, ide len o (skôr výnimočnú) možnosť, vždy ale so zreteľom na základnú zásadu úspechu v spore, vyjadrenú v ustanovení § 255 ods. 1 CSP, keď procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Preto v prípade rozhodnutia o trovách dovolacieho konania v rámci rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, sa síce zohľadňoval výsledok dovolacieho konania, keď na dovolanie žalovanej (dovolateľky) bolo rozhodnutie odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť zrušené, ktorý ale nepriniesol dovolateľke iný výsledok vo veci samej, pretože bola v konaní vo veci samej vo vzťahu k predmetu sporu v odvolacom konaní opätovne neúspešná.

28. S poukazom na uvedené argumentácia odvolacieho súdu neodporuje ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, vyjadrenej v rozhodnutiach ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 a I. ÚS 296/2020, ani rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/266/2019 (obsahujúceho záver, že ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní samostatným výrokom).

29. Dovolací súd považuje za vhodné k tomu ešte dodať, že v prospech základného princípu procesného úspechu vo veci samej ako celku (bez ohľadu na úspech či neúspech v jednotlivých štádiách konania) - hoci s možnými vyššie naznačenými výnimkami - svedčí aj samotné znenie ustanovenia § 453 ods. 3 CSP, kde zákon v prípade zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom a vrátenia veci zveruje rozhodovanie o trovách ako celku (vrátane trov dovolacieho konania) súdu, ktorému bola vec vrátená. Je potom zrejmé, že tento (nižší) súd rozhodne o trovách ako celku na základe konečného výsledku sporu. Ak by zákonodarcu chcel, aby sa o trovách dovolacieho konania rozhodovalo výlučne (prípadne zásadne) podľa výsledku samotného dovolacieho konania bez ohľadu na konečný výsledok sporu, zveril by rozhodovanie o týchto trovách (o nároku) priamo dovolaciemu súdu aj v prípade zrušenia rozhodnutia vo veci samej, keďže v takom prípade nedáva zmysel, aby o trovách dovolacieho konania podľa výsledku tohto dovolacieho konania rozhodoval iný súd (odvolací súd alebo súd prvej inštancie podľa toho, na ktorý súd bola vec vrátená).

30. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP ani v tomto smere nezistil, preto je dovolanie žalovanej aj v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c), písm. f) CSP.

31. Dovolateľka v podanom dovolaní uplatnila aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

32. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP má byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 433 a § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

33. Najvyšší súd konštantne uvádza vo svojich rozhodnutiach, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

34. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. V čase vydania napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v tomto spore (a teda aj v čase podania dovolania) už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd zaoberal dovolateľkou nastolenými právnymi otázkami (aj keď nie v doslova totožnom znení, ale vzhľadom na podstatu nastolených otázok boli tieto už zodpovedané - k tomu viď nižšie), konkrétne rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, ktorý prešiel testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024) a rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022. Následne na uvedené rozhodnutia nadviazali aj ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu, a to rozsudok z 27. marca 2024 sp. zn. 5CdoPr/5/2023, rozsudok z 30. septembra 2024 sp. zn. 7CdoPr/7/2024, rozsudok z 29. októbra 2024 sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a uznesenie z 15. apríla 2025 sp. zn. 9CdoPr/9/2024. Z toho je zrejmé, že nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (všetky vyššie uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu obsahujú zhodné právne závery). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posudzoval podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. Vo vzťahu k dovolacej otázke č. 1 z vyššie označených rozhodnutí najvyššieho súdu zhodne vyplýva, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Dovolací súd nevidí dôvod ani v tejto veci zaujať iný právny názor. Aj keby bol právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnancovi pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom však v tomto spore nešlo o taký prípad - viď nasledujúci odsek), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

36. K otázke č. 2 súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Je teda zrejmé, že dovolateľka vložila do otázky č. 2 nepravdivý predpoklad, že kogentná právna úprava (zákon o bankách) v rozhodnom čase nepripúšťala pohyblivú zložku odmeny. Naopak, zákon o bankách v rozhodnom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Preto je otázka č. 2 zavádzajúca a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia otázky tak, ako bola dovolateľkou formulovaná.

1. Vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami? 2. Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nepripúšťa?

3. Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?

37. Napokon, dovolateľkou nastolená otázka č. 3 predpokladá, že zamestnávateľ preukáže, že štatutárny orgán prekročil svoje právomoci a zamestnanec o tomto prekročení musel vedieť. V posudzovanej veci však tento predpoklad nebol naplnený. Nie je jasné, aké prekročenie právomoci mala dovolateľka na

mysli. Pokiaľ malo ísť o porušenie zákonných pravidiel, k tomu sa dovolací súd vyjadril v predchádzajúcom odseku. Ak malo ísť o porušenie interných pravidiel banky, odvolací súd vychádzal z toho, že rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako štatutárneho orgánu sú rozhodnutiami obchodnej spoločnosti. Vnútorne právne pomery akciovej spoločnosti, rozsah oprávnenia predstavenstva konať v mene spoločnosti a zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody upravuje Obchodný zákonník. Podľa § 191 ods. 2 Obchodného zákonníka (v znení účinnom ku dňu 28. 7. 2016) stanoví, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. Z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov, vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom, interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To nevylučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 194 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ide tu však o vnútorný vzťah medzi členmi predstavenstva a spoločnosťou, dôsledky ktorého nemožno prenášať do pracovnoprávneho vzťahu so zamestnancami. S ohľadom na uvedené bolo aj podľa odvolacieho súdu potrebné vo vzťahu k žalobkyni ako tretej osobe - zamestnancovi vychádzať z rozhodnutia predstavenstva L..

38. Dovolací súd rovnako zastáva názor, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci by formálne zaväzovali všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukládajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi takéhoto odmeňovania. Svedčí o tom aj bod 6.1. internej smernice L. pod názvom „Politika odmeňovania“, podľa ktorého celkové pohyblivé odmeňovanie hodnotí osoba zodpovedná za odmeňovací systém a táto osoba aj zodpovedá za prípravu rozhodnutí ohľadom pohyblivej zložky odmeny prijímaných predstavenstvom. Aj keby bola žalobkyňa ako zamestnankyňa oboznámená s Politikou odmeňovania L., v pozícii zamestnanca - prijímateľa odmeny, nebola povinná skúmať, či jej táto odmena bola priznaná v správnej výške a správnym interným procesným postupom (porov. sp. zn. 1Cdo/103/2021, sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a ďalšie).

39. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávnych vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu (okrem toho aj vedúci zamestnanci alebo poverení zamestnanci). V preskúmvanej veci bolo rozhodnutie (oznámenie) o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu podpísané predsedom predstavenstva a jednou členkou predstavenstva zamestnávateľa, čo bolo nielen v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce (a analogicky aj s právnym názorom o právnych úkonoch konateľov, ak ich je viac, ako ho vyslovil dovolací súd v rozsudku z 25. novembra 1998 sp. zn. 4Cdo/118/98, publikovanom ako R 85/2001), ale aj v súlade s vtedy v obchodnom registri zapísaným spôsobom konania v mene spoločnosti L. (vyžadovali sa podpisy dvoch členov predstavenstva, pričom predseda predstavenstva nesporne je jedným z členov predstavenstva).

40. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľ nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto spore však nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, teda nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalobkyňa o prekročení oprávnení vedela alebo musela vedieť. Argumentácia žalovanej, že odmenu mala schváliť dozorná rada, nebola akceptovateľná vzhľadom na jednoznačné znenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce (právne úkony v pracovnoprávnych vzťahoch robí štatutárny orgán, čo bolo naplnené) a tiež vzhľadom na to, že odmeňovaný zamestnanec nebol členom predstavenstva. Podľa už vyššie citovaného článku 6.1 internej smernice „Politika odmeňovania“ malo rozhodnutie ohľadom pohyblivej zložky mzdy prijímať predstavenstvo a podľa článku 6.3 mala dozorná rada kontrolovať len sumárny rozpočet pohyblivého odmeňovania, nie individuálne priznaný bonus každého zamestnanca. Napokon treba poznamenať, že preukazovanie vedomosti zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich, že o tejto skutočnosti musel zamestnanec vedieť, je otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nie je možné zasahovať v dovolacom konaní, pretože dovolací

súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (aj k tomu porov. sp. zn. 1Cdo/103/2021, sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a ďalšie).

41. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie sporu odvolacím súdom bolo v súlade s vyššie prezentovanými ustálenými právnymi názormi dovolacieho súdu a nepredstavovalo tak odklon od vyššie uvedenej ustálenej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ani nešlo o otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, prípadne je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. b), c) CSP), preto dovolací súd dovolanie žalovanej aj v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c), písm. f) CSP.

42. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP v súlade so zásadou úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej vznikol úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalovanej (dovolateľke).

43. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.